

Welkom aan onze nieuwe deken

Sinds kort hebben we een nieuwe deken, Ronald Sledsens. Toevallig had ik, toen we dit nieuws vernamen, net een boekje uit de bibliotheek meegebracht van zijn hand: “Ongewone avonturen uit het leven van een priester”. Het beschrijft alledaagse ontmoetingen op een erg gevatte manier, waarbij een lach en een traan nooit ver van mekaar verwijderd liggen. Een echte aanrader. Hier onder alvast een voorproefje.

Bij deze heten we onze nieuwe deken van harte welkom en wensen hem veel succes!

Jantine Schröder

De permanent

Ze belde en vroeg uitdrukkelijk of er een priester kon langskomen. Op de vraag waarom, zei ze gewoon: “Ik zou u graag eens spreken”. Op de vraag waar ze woonde, noemde ze een straat vlakbij. Omdat ik net wat tijd had en haar stem dof klonk – een beetje moedeloos – zei ik dat ik meteen kwam. Ze kwam zelf niet opendoen. Dat kon ze niet, want ze zat met haar kop halfweg in een reusachtige droogkap gestoken. De aanhuiskapster liet me binnen. “Madam is blij dat u zo rap kon komen”, zei deze. Madam zat inderdaad met haar gsm en een briefje met mijn telefoonnummer nog op haar schoot. Haar doffe stem had alleen maar met de resonantieruimte van de droogkap van doen. Het spreken dat ze wilde, had alleen maar met de vraag van doen of ik haar kind thuis kon komen dopen. De vader ging ermee akkoord als de doop thuis kon en zij alle regelde. “Dat duurt toch niet lang hé – geloof ik – meneer pastoor ... een kwartiertje of zo, en de familie komt niet graag in een kerk ...” Ik keek naar de kapster die met haar rollen bezig was, en zei: “Jullie laten precies nogal veel aan huis gebeuren, maar vertel eens wat uw kapster aan het doen is”. “Ze zet een permanent”, zei ze. “Hoe is dat?” vroeg ik. “Awel, eerst wassen, dan een liquide inzetten, dan weer wassen, dan een badcrèmeke, dan knippen, dan een plikske opzetten, dan brushen en dan lak erop ... Zo is ’t toch, hé Adrienne?” Adrienne knikte. “Hoe lang duurt dat?” vroeg ik. “Een uur of drie”, antwoordde ze verbaasd om mijn vragen. “Madam”, zei ik vrij geïrriteerd, “u zit drie uur met uwe kop in een friteuse om een coiffure te hebben waar ge drie maand mee voortkunt, en ik zou op tien minuten iets moeten doen waar uw kind een leven lang mee verder kan! Dopen hé, dat is eerst stil worden, dan God danken, dan een lied zingen, dan verhalen vertellen, dan een kruisje geven, dan een hand opleggen, dan uw geloof uitspreken, dan water gieten, dan zalven, dan zintuigen open bidden, dan een kaars aansteken, dan bidden en dan weer zingen”. Adrienne legde haar rollen opzij, zichtbaar onder de indruk van de behandeling die een dopeling ondergaat.

Toen ik weer thuiskwam, stond er een dertiger op de drempel van de pastorie. Op de vraag waarom, zei hij: “Om ons zoontje te laten dopen.” “Hangt er soms iets in mijn haar?” vroeg hij, omdat ik zo duidelijk naar zijn hoofdhaaren aan het kijken was. “Sorry”, zei ik verlegen, “ik was een beetje afgeleid”.

*Ronald Sledsens (auteur), “Ongewone avonturen uit het leven van een priester.”
Davidsfonds Uitgeverij nv, Leuven, 2008. 96 pagina’s. ISBN: 9789058265722*